

Raba angleščine v akademskem prostoru

Pred nekaj tedni je **rektorat Univerze v Ljubljani** pozval domače študente k izpolnitvi ankete o rabi jezika v akademskem prostoru. Izjave, kot so, »dobro bi bilo, če bi se visokošolski pedagoški proces v Sloveniji v prihodnosti izvajal v angleškem jeziku«, in »pedagoško delo na slovenskih univerzah bi moralo vedno potekati v angleščini«, ki smo jih v anketi morali ovrednotiti na lestvici od »sploh se ne strinjam« do »popolnoma se strinjam«, sicer niso nujno odraz načrtov **Univerze v Ljubljani**, se mi pa kljub temu zdijo povsem neprimerne. Bojim se, da marsikdo izmed študentov in profesorjev ni zaznal, kako nevarna so spogledovanja s takšnimi idejami, in menim, da je na omenjeno anketo treba opozoriti čim več ljudi.

Sem študentka 3. letnika primerjalnega slovanskega jezikoslovja in rusistike, zato moja predavanja delno potekajo v tujih jezikih, ki jih študiram. Predavanja in vaje izvajajo večinoma naravni govorci ali lektorji z desetletji izkušenj, na drugi stopnji pa tudi profesorji, saj vedno več pouka poteka v jeziku študijskega programa. Poudarjam, da gre za ljudi, ki imajo doktorsko izobrazbo iz rusistike, torej so izkušeni in izobraženi govorci ruščine. Tega ni mogoče primerjati s profesorji, ki niso nikoli študirali tujega jezika (recimo angleščine), niso naravni govorci ali lektorji, imajo torej samo srednješolsko znanje angleščine.

Ne vem, kakšni so načrti glede sprememb v rabi jezika na **Univerzi v Ljubljani**, ampak si težko predstavljam, da profesorji s pomanjkljivim znanjem angleščine svoje študente lahko naučijo česar koli drugega kot svojih napak. Mladi znajo večinoma veliko bolje angleško od svojih profesorjev, saj v tem jeziku preživljajo večino svojega prostega časa na spletu in so primorani v angleščini iskati študijsko literaturo, tako se posledično naučijo tudi strokovnega besedišča. Edino, kar bi po mojem mnenju prinesla predavanja v angleščini, je še slabše poznavanje slovenske leksike in še več mešanja obeh jezikov v neke vrste »sangleščino«, govorico, ki ni ne slovenska ne angleška in ni vredna, da bi se imenovala jezik. Imam veliko izkušenj z učenjem tujih jezikov, tekoče jih govorim pet, učim se še treh. Nobenega izmed njih se nisem naučila s pogovorom z nekom, ki jezik zna podobno slabo kot jaz ali še slabše. Zelo mi je žal, ko hodim po **filozofski fakulteti** in slišim svoje vrstnike, kako v svojo materno slovenščino vrivajo angleške stavke, dobesedno prevajajo angleške fraze in ne vedo, da ima beseda »patronizing« krasno slovensko ustreznico. Včasih tudi sama sodim mednje. Tega se ne smemo samo sramovati, žalostiti bi nas moralo, kako ravnamo s svojim jezikom, mi se pa namesto tega sprašujemo, ali bodo naši študentje

govorili dovolj dobro angleško, da bodo lahko šli delat za drugo državo.

Angleščina je vseprisotna, že zdaj ne moremo opraviti marsikaterega študija, ne da bi jo znali. Velika večina mladih jo obvlada. Znanje slovenščine je po drugi strani pomanjkljivo, napačno uporabljamo sklone (pri nam doma), dvojino (dva lepa kolesa), veznike (ne vem, če sem pravilno razumel). Postajalo bo vedno slabše, če ga bo še naprej izpodrivala popačena angleščina. Predstavljajte si, kaj bi rekla Primož Trubar in France Prešeren, če bi slišala, da nekdo v Sloveniji spet želi uveljaviti pouk povsem nejezikovnih znanosti v tujem jeziku, četudi samo delno. Slovenščina nas je ohranjala pri življenju več kot tisoč let, ne zamenjajmo je zavoljo modne muhe globalizacije. Prosim, ne mešajte angleščine v slovenski pouk, raje nas naučite dobro angleško in neoporečno slovensko.

Predlagam, da naslednjič namesto ankete o rabi jezika v akademskem prostoru pošljete študentom kratek pisni preizkus znanja slovenske slovnice. Stavim, da bodo rezultati veliko koristnejši.

Ines Tobias, Maribor